

МИНЬОРЪ

На тебе, който въ мракъ дълбаешъ
и ронишъ земното сърдце,
и съ търнокопъ голѣмъ въ ржце
безшумно вжглища копаяшъ, —
на тебъ, миньоре скромнѣ, тихъ,
възхвала пиша съ тоя стихъ!

Ей, слънцето въ зори изгрѣва,
пилѣе пурпурни лжчи,
сирена надъ града ечи —
къмъ трудъ човѣка призовава!
А ти, съ напукани ржце,
дълбаешъ земното сърдце!

За тебъ небето е закрито,
не те погалва свѣтълъ день,
и стжпвашъ въ рудникъ овлажненъ,
съ тѣло отъ работа превито.
И все копаяшъ, день и нощъ.
земята поришъ като съ ножъ!

На тебъ, работнико очерненъ,
на твойтѣ жилави ржце
и съ калъ оцапано лице
дължимъ богатства неизмѣрни!
Поклонъ сърдеченъ на труда,
поклонъ отъ село и града!

Ненчо Савовъ